

בש"פ 2659/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2659/15

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 18.3.2015 במ"ת 44637-02-15 שניתנה על ידי
כבוד השופט הבכיר צ' סגל

תאריך הישיבה: ט"ו באייר התשע"ה (5.5.2015)

בשם העורר: עו"ד ארנון איתן

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר צ' סגל) מיום 18.3.2015 במ"ת 44637-02-15, בגדרה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בתפ"ח 44580-02-15.

1. נגד העורר הוגש ביום 19.2.2015 כתב אישום המייחס לו עבירה של הפרת צו פיקוח לפי סעיף 22(א) לחוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו - 2006 (להלן: האישום הראשון), וכן עבירות אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) לחוק; מעשה מגונה בכח עמוד 1

לפי סעיף 348(ג1) לחוק; ופגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) ו-2(9) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (להלן: האישום השני).

2. על פי הנטען באישום השני בכתב האישום, במהלך חודש ינואר 2015 פרסמה המתלוננת מודעות בשכונת מגוריה, בהן הציעה שירותי ניקיון בבתים. בעקבות המודעה, הזמין העורר את המתלוננת לביתו, וזו הגיעה לראיון עבודה לקראת סוף ינואר עם בנה, תינוק בן ארבעה חודשים. במהלך הראיון, המתלוננת, קטינה ילדת 1998, הציעה עצמה כבת 19 וסיפרה למשיב כי היא נשואה, ובעת שהלכה לשירותים, פתח העורר את הטלפון הנייד שלה וצפה בתמונות עירום מתקופת הריונה. ביום 13.2.2015 הזמין העורר את המתלוננת לנקות את ביתו, ולאחר שהגיעה עם בנה התינוק, חיבק אותה העורר וגרר אותה לחדר השינה בניגוד לרצונה. העורר הציע למתלוננת כסף, וכשזו סירבה נשכב עליה, הרים את חולצתה, ליקק את חזה ובהמשך הפשיל את תחתוניה וליקק את איבר מינה. המתלוננת ביקשה מהעורר לחדול ממעשיו, אך הלה לא נענה להפצרותיה, החדיר את איבר מינו לפיה ואצבעות לאיבר מינה, ובהמשך החדיר את איבר מינו לאיבר מינה במשך מספר דקות עד שהגיע לסיפוק מיני. לאחר מכן, הורה למתלוננת להתלבש ולנקות את הבית, ולאחר שסיימה לנקות דרש ממנה לצפות עמו בתמונות משפחתיות בדף הפייסבוק שלה.

על פי עובדות האישום הראשון, במהלך חודש ינואר 2015, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, צרך העורר אלכוהול תוך הפרת התנאים שהוטלו עליו במסגרת צו הפיקוח מיום 5.4.2011 (ת"פ (השלום ירושלים) 2786-09) שעמד בתוקפו באותה עת.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של הנאשם עד תום ההליכים. ביום 18.3.2015, נעתר בית משפט קמא לבקשה, בין היתר עקב קיומן של ראיות לכאורה, והתגבשותה של עילת מעצר המבוססת הן על העבירות הקשות המיוחסות לעורר, אשר מקימות חזקה בדבר מסוכנותו לבטחון הציבור לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), והן על עברו הפלילי המכביד, לרבות הרשעותיו בעבירות מין קודמות, בגין ריצה מאסר בפועל. בעניין חלופת מעצר, קבע בית משפט קמא כי עקב הרשעותיו הקודמות של העורר בעבירות אלימות, רכוש, סמים ומין, ועקב הקושי בחלופה שהוצעה על ידו, לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר לשלום הציבור וביטחונו על דרך של חלופה.

4. על כך נסב הערר שבפניי.

בהודעת הערר התמקד העורר בעיקר בטענה כי האישום הראשון אינו מקים עילת מעצר, ואילו האישום השני, ספק אם היה מוגש כתב אישום בגין הפרה כה מינורית של תנאי הפיקוח, ואם היה מוגש, מקומו היה בבית משפט השלום; ואילו באישום השני התשתית הראייתית מוחלשת.

5. המתלוננת בעניינה היא קטינה, שבתקופה הרלבנטית לכתב האישום וגם כיום, נמצאת במסגרת מוגנת עם תינוקה שנולד מחוץ לנישואין. אין חולק כי המתלוננת שיקרה לעורר לגבי גילה, והציגה את עצמה כבת 19, ולטענת העורר, מאחר שהגיעה עם תינוקה, הוא לא העלה בדעתו כי מדובר בקטינה. ואכן, כתב האישום אינו מייחס לעורר עבירת אינוס של קטינה.

העורר טען לכל אורך הדרך כי יחסי המין התקיימו בהסכמה, וזו אפוא זירת המחלוקת. העורר, שנחרד

בחקירתו מכך שמדובר בקטינה, באשר לטענתו הוא נזהר שלא להסתבך פעם נוספת בעבירה הקשורה לקטינות, דרש להיבדק בפוליגרף על גרסתו, והציג מסרונים שהוחלפו בינו לבין המתלוננת ימים לפני האירוע מושא כתב האישום, מהם עולה לטענתו כי נרקמו ביניהם יחסי קרבה עוד לפני היום בו אירע האונס הנטען. מנגד, ניצבות הודעותיה של המתלוננת, שהגישה תלונה במשטרה עוד באותו יום, והודעתה של אם הבית בו שוהה המתלוננת, על כך שזו סיפרה לה באותו יום על מעלליו של העורר, והתרשמותה של אם הבית ממצבה הנפשי של המתלוננת. כך התרשם גם הפסיכולוג המטפל במתלוננת.

6. גרסתה המתפתחת של המתלוננת, הישארותה במקום לאחר מעשה האונס, המסרונים שהוחלפו בינה לבין העורר, ותמיהות נוספות שהעלה העורר לגבי האמור בהודעותיה של המתלוננת ואופן התנהלותה – כל אלה מתיישבים עם המאפיינים הייחודיים של התנהגות נפגעות עבירות מין, וברי כי אין בהן כדי לקעקע את גרסתה של המתלוננת (למאפיינים אלה ו"למובלעת הראייתית" המיוחדת לעבירות מין ראו, בין היתר, פסק דיני בע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל בפסקאות 86-90 (20.10.2010)). תמיהות אלה יש להותיר כמובן למותב שידון בתיק העיקרי, אך ניתן לומר כי יש בהן כדי להחליש במידת-מה את עוצמת הראיות לצורך מעצר עד תום ההליכים. ואכן, בית משפט קמא סבר בהחלטתו כי "אכן, יש מקום לתהיות המועלות ע"י ב"כ המשיב אודות משקלן של הראיות הלכאוריות. בעקבותיהן היה בהחלט מקום לשקול קבלת תסקיר מעצר כדי לבחון חלופת מעצר". אלא שלסופו של יום, נוכח גיליון הרישום הפלילי של העורר, מצא בית המשפט כי עברו הפלילי מגביר מאוד את מסוכנותו, בנוסף למסוכנות האינהרנטית הטמונה במעשים המיוחסים לו.

עיינתי ברישום הפלילי של העורר. הכולל 22 עבירות שונות וביניהן עבירות אלימות, רכוש וסמים. אלא שחלק נכבד של העבירות בוצע בשנות השמונים והתשעים וחלקן כבר התיישנו. בשנת 2001 הורשע העורר בהחזקת סמים לצריכה עצמית ובעבירות בתחום התכנון והבניה, ובשנת 2009 הורשע בשתי עבירות של מעשה מגונה, אחת מהן בקטינה, ובשנת 2012 בעבירת איומים. רוצה לומר, כי ב-15 השנים האחרונות, עברו של העורר אינו כזה שיש בו לשלול את ההיתכנות לחלופת מעצר, על רקע אותה חולשה ראייתית שנזכרה לעיל.

7. אשר על כן, אני מקבל את הערר במובן זה שהעורר יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר. תשומת לב שירות המבחן כי בכל מקרה, אין מקום לחלופת מעצר ביישוב בו שוהה כיום המתלוננת.

לאחר קבלת תסקיר המעצר, יובא עניינו של העורר בפני בית משפט קמא, שיפעל כחוכמתו.

ניתנה היום, י"ח באייר התשע"ה (7.5.2015).

ש ו פ ט

